О ти, чий вид зазнав зимових бур,
Хто бачив хмари снігові в тумані
І чорний в'яз поміж зірок замерзлих,—
Тобі жнива настануть із весною!
О ти, чий твір єдиний був, як світло
У темряві! Його ти підживляв
Ночами, поки Феб ходив далеко,
Тобі весна потрійним ранком буде!

О, не жадай знання! Я жив без нього —
І все ж мій спів з теплом у вічній згоді.
О, не жадай знання! Я жив без нього —
І все ж цей Вечір слухає. Не може
Лінивим буть, для кого лінь — досада,
Як той не спить, хто думає, що спить.